

In de zaak:

REGERING VAN DE FRANSE REPUBLIEK

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ter Legatie van
Frankrijk te Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door Professor Paul Reuter,
Hoogleraar aan de Rechtsgeleerde Faculteit van Parijs,
Juridisch Adviseur bij het Ministerie van Buitenlandse
Zaken, Parijs,
als Gemachtigde,

tegen

HOGЕ АУТОРИТЕИТ VАН DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende
Place de Metz 2, te Luxemburg,

Vermerende Partij

vertegenwoordigd door Mr Michel Gaudet,
Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit,
als Gemachtigde,

bijgestaan door Mr Jean Coutard,

Advocaat bij de Raad van State en het Hof van Cassatie, Parijs,

betreffende het beroep tot vernietiging van de Beschikkingen van
de Hoge Autoriteit, Nos. 1-54, 2-54 en 3-54, alle gedateerd 7 Januari
1954,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*,

P. J. S. Serrarens en Ch. L. Hammes, *Voorzitters van resp. de
Eerste en de Tweede Kamer*,

O. Riese, L. Delvaux, J. Rueff en A. van Kleffens, *Rechtters*,
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

V O N N I S

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

Aangezien de Regering van de Franse Republiek op 9 Februari 1954 ter Griffie van het Hof een verzoekschrift heeft ingediend, strekkende tot vernietiging van de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit, Nos. 1-54, 2-54 en 3-54, alle gedateerd 7 Januari 1954, gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Gemeenschap van 13 Januari 1954*;

Aangezien het verzoekschrift is ingediend binnen de termijn, bedoeld in de derde alinea van artikel 33 van het Verdrag junctis de artikelen 84 en 85 van het Reglement van het Hof van Justitie en de Gemachtigde overeenkomstig de voorschriften is aangewezen;

Aangezien aan de hand van de betrokken Beschikkingen en de door de partijen overgelegde bescheiden de feiten als volgt kunnen worden samengevat:

Op grond van artikel 60 van het Verdrag heeft de Hoge Autoriteit op 2 Mei 1953 de Beschikkingen 30-53 en 31-53 gegeven, welke de volgens artikel 60, lid 1, verboden praktijken nader omschrijven en, met betrekking tot de staalmarkt, voorschriften voor de openbaarmaking van de prijsschalen en verkoopsvoorwaarden bevatten. Krachtens deze Beschikkingen waren de ondernemingen verplicht hun prijsschalen vooraf openbaar te maken en de hierin vermelde prijzen strikt toe te passen, met dien verstande, dat iedere afwijking van de prijsschalen volgens deze Beschikkingen een verboden discriminerende praktijk vormde.

Op 7 Januari 1954 heeft de Hoge Autoriteit bij de thans bestreden Beschikkingen 1-54 en 2-54 een andere regeling getroffen.

Volgens dit nieuwe stelsel levert afwijking van de openbaar gemaakte prijzen geen verboden praktijk meer op, indien de verkoper kan bewijzen, dat de betrokken transactie niet binnen de categorieën van de in zijn prijschaal vermelde transacties valt, ofwel dat de afwijking op gelijke wijze op alle onderling vergelijkbare transacties is toegepast (Beschikking 1-54). — Bovendien is, alleen voor de staalmarkt, een gemiddelde marge van 2,5 % ingevoerd, waarbinnen afwijking is toegestaan van de prijsschalen voor de binnen de laatste zestig dagen afgesloten transacties, zonder dat een nieuwe prijschaal vooraf openbaar gemaakt behoeft te worden (Beschikking 2-54). — Tenslotte moeten, ten behoeve van de nodige contrôle, de ondernemingen iedere

veertien dagen een verslag indienen aangaande de toegepaste prijsverschillen (Beschikking 3-54);

Aangezien de vermelde Beschikkingen en daarop betrekking hebbende mededelingen in het *Publicatieblad van de Gemeenschap* 1953, blz. 109-112, en 1954, blz. 217-224, zijn gepubliceerd;

Aangezien de Regering van de Franse Republiek in haar verzoekschrift de bovenvermelde Beschikkingen bestrijdt en het Hof verzoekt:

„te vernietigen de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit, Nos. 1-54, 2-54 en 3-54, alle gedateerd 7 Januari 1954”;

welke eis gedurende de openbare zitting is verminderd tot vernietiging van de Beschikkingen Nos. 1-54 en 3-54, alsmede van de artikelen 1 en 2 van de Beschikking 2-54;

Aangezien de Regering van de Franse Republiek ter staving van haar beroep de volgende middelen aanvoert:

A. — Schending van het Verdrag;

B. — „Détournement de pouvoir”;

Aangezien de aldus ingeroepen middelen als volgt kunnen worden samengevat:

a) Schending van het Verdrag door Beschikking 1-54: Artikel 60, lid 2, verbindt het middel (d. w. z. de verplichting om de prijschalen openbaar te maken en strikt toe te passen) zo nauw aan het doel (d. w. z. het voorkomen van discriminaties), dat iedere inbreuk op de voorschriften van openbaarmaking tevens moet worden beschouwd als een discriminerende praktijk. Bovendien vormt de nieuwe regeling (Beschikking 1-54) geen verbod van discriminatie meer, maar maakt deze daarentegen juist mogelijk, want zij ontnemt aan het criterium zijn inhoud door zich te baseren op het volkomen duistere begrip van vergelijkbare transacties en door voortdurend optredende prijschommelingen toe te laten; hieruit volgt, dat nog slechts volkomen gelijktijdige transacties aan dezelfde voorwaarden moeten zijn onderworpen, welk geval praktisch zonder betekenis is. Terzelfder tijd maakt de nieuwe regeling iedere contrôle onmogelijk.

b) Schending van het Verdrag door de Beschikkingen 2-54 en 3-54: De soepelere toepassing van de verplichting tot openbaarmaking vormt een overtreding van het Verdrag, want, zoals volgt uit het ge-

bruik van de woorden „toegepaste prijzen” en „moeten openbaar gemaakt worden”, schrijft het Verdrag dwingend de verplichting voor om, voordat de transacties worden afgesloten, alle nieuwe prijzen openbaar te maken en de prijs schalen strikt toe te passen en laat aan de Hoge Autoriteit alleen de vaststelling van de modaliteiten over, maar niet de vaststelling van de inhoud en de omvang van de openbaarmakingen. De nieuwe regeling (Beschikking 2-54) stelt de kopers niet in staat het geoorloofde karakter van de toegepaste prijzen vast te stellen. Zij maakt het bovendien onmogelijk, dat gebruik gemaakt wordt van het in artikel 60 voorziene recht de aanbiedingen in overeenstemming te brengen met de prijs schalen van anderen, aangezien de werkelijk toegepaste prijzen niet bekend zijn. De Hoge Autoriteit miskent het door het Verdrag voorziene onderscheid tussen de verplichting tot openbaarmaking der prijs schalen en de mogelijkheid tot het opvragen van gegevens en statistieken.

c) „Détournement de pouvoir”: De Hoge Autoriteit heeft, toen zij de aangevochten Beschikkingen nam, zich laten leiden door het streven naar een algemene prijsdaling en het verhinderen van prijsafspraken. De rechten welke artikel 60 haar toekent zijn haar echter slechts gegeven om discriminerende praktijken te verhinderen; wilde zij andere doeleinden nastreven, dan zou zij dit slechts mogen doen in het kader van de artikelen 61 en 63.

Aangezien het verzoekschrift overeenkomstig het tweede lid van artikel 53 van het Reglement van het Hof van Justitie op 9 Februari 1954 aan de Hoge Autoriteit is betekend;

Aangezien het verweerschrift ter Griffie is ingediend binnen de termijn, bedoeld in het eerste lid van artikel 51 van het Reglement van het Hof van Justitie, welke termijn bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 4 Maart 1954 is verlengd;

Aangezien de Gemachtigde en de advocaat overeenkomstig de voorschriften zijn aangewezen;

Aangezien de Hoge Autoriteit in haar verweerschrift het Hof verzoekt:

„te verwerpen het beroep, ingesteld bij het op 9 Februari 1954 ingediende verzoekschrift van de Regering van de Franse Republiek met alle gevolgen rechtens, met name wat betreft de vergoeding van de honoraria, kosten en alle andere eventuele uitgaven”;

Aangezien de Hoge Autoriteit tegenover de door de eisende partij aangevoerde middelen verschillende argumenten stelt, welke als volgt kunnen worden samengevat:

a) Het middel schending van het Verdrag door Beschikking 1-54 is niet gegrond: immers, een volkomen scheiding tussen het verbod van discriminatie en de verplichting tot openbaarmaking is toelaatbaar, vermits een inbreuk op laatstgemelde verplichting nog niet noodzakelijkerwijs discriminatie met zich medebrengt, met name niet wanneer de afwijking ten aanzien van de openbaar gemaakte prijs schalen op gelijke wijze op alle vergelijkbare transacties wordt toegepast. Bovendien vormt alleen het verbod van discriminatie een absoluut beginsel, terwijl de verplichting tot openbaarmaking geen doel op zichzelf, maar slechts een middel is om dit beginsel te verwezenlijken. Het verbod van discriminatie is door de nieuwe regeling geenszins ter zijde gesteld, noch ook aangetast. Het is aan de hand van objectieve criteria, dat moet worden vastgesteld, welke transacties onderling vergelijkbaar zijn; door de bepalingen van Beschikking 3-54 is de controle doeltreffender dan voorheen verzekerd.

b) Het middel schending van het Verdrag door de Beschikkingen 2-54 en 3-54 is niet gegrond: immers, de aangevochten Beschikkingen gaan eveneens uit van het beginsel van voorafgaande openbaarmaking, ofschoon artikel 60, dat spreekt over „toegepaste prijzen” en niet over „toe te passen prijzen”, dit niet dwingend voorschrijft. Beslissend is, dat de tekst van het Verdrag aan de Hoge Autoriteit de bevoegdheid geeft naar billijkheid zowel de mate als de vorm van de openbaarmakingen vast te stellen. Is er een tendens tot prijsdaling — hetgeen het geval was, toen de Beschikkingen werden gegeven — dan zou een doeltreffende controle door de kopers niet kunnen worden verwacht, want de afwijkingen ten aanzien van de prijs schalen waren op dat ogenblik afwijkingen naar beneden, dus in het voordeel van de kopers; veel minder nog kan worden verwacht, dat de ondernemingen melding maken van eigen overtredingen; derhalve beschikte de Hoge Autoriteit onder de vorige regeling feitelijk over geen enkele mogelijkheid tot controle. Slechts bij de nieuwe regeling wordt deze mogelijkheid verzekerd; daarbij onttrekt zich het feit, dat deze een combinatie van de verplichting tot openbaarmaking en van die tot het geven van inlichtingen oplevert, aan elke critiek. Wat het recht van aanpassing betreft, is het op een volkomen georganiseerde markt als de staalmarkt altijd mogelijk de in feite door de concurrent toegepaste prijzen te kennen. Het is de Hoge Autoriteit bekend, dat de ondernemingen zowel thans als voorheen gebruik maken van hun recht van aanpassing. Volgens het Verdrag kan dit recht eveneens worden uitgeoefend op grond van de in feite toegepaste prijzen en niet alleen op grond van de openbaar gemaakte prijs schalen.

Tenslotte blijkt de nieuwe regeling noodzakelijk teneinde de producenten in staat te stellen zich aan de prijschommelingen aan te passen. Immers, een strikte toepassing van een stelsel van voorafgaande openbaarmaking en een voortdurend bijwerken van de prijschalen in verband met iedere prijschommeling, hoe gering ook, zou de vrije prijsvorming hebben verhinderd; dit stelsel zou bovendien ten gevolge hebben gehad, dat de producenten met het Verdrag strijdige afspraken maken.

Het door de eisende partij geëiste starre prijsstelsel zou tot gevolg hebben, dat de ondernemingen aldus naar believen de gemeenschappelijke markt zouden beheersen; anderzijds zou de Hoge Autoriteit iedere daadwerkelijke invloed op de markt verliezen. Dit alles zou tot dermate ongewenste consequenties leiden, dat een beroep daarop slechts dan mogelijk zou zijn, indien het Verdrag zulks ondubbelzinnig zou voorschrijven, hetgeen overigens niet het geval is.

c) Het middel „détournement de pouvoir” is niet gegrond: immers, artikel 60 — dit volgt uit de woorden „met name” — bepaalt, dat de Hoge Autoriteit zich bij het regelen van de openbaarmaking moet laten leiden niet alleen door het streven om discriminatie te verhinderen, maar ook daarbij rekening houden met alle in de artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag omschreven doelstellingen en bijgevolg ook met de strijd tegen prijsafspraken en met de bevordering van prijsverlagende tendenzen. Artikel 57 verplicht de Hoge Autoriteit bij voorkeur gebruik te maken van indirecte middelen; het is derhalve bevreemdend, dat de eisende partij de Hoge Autoriteit verzoekt deze doelstellingen slechts na te streven met gebruikmaking van de in de artikelen 61 en 65 voorziene „gezagsmiddelen”.

De bestreden Beschikkingen zijn niet in de eerste plaats ingegeven door de overwegingen welke de eisende partij naar voren heeft gebracht. De Hoge Autoriteit heeft slechts de daling van de staalprijs vastgesteld — gevolg van de markttoestand —, maar deze niet teweeggebracht.

Aangezien het verweerschrift overeenkomstig het tweede lid van artikel 33 van het Reglement van het Hof van Justitie op 20 Maart 1954 aan de Regering van de Franse Republiek is betekend;

Aangezien de repliek ter Griffie is ingediend binnen de termijn, vastgesteld bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 20 Maart 1954 en overeenkomstig het tweede lid van artikel 33 van het Reglement van het Hof van Justitie op 4 Mei 1954 aan de Hoge Autoriteit is betekend;

Aangezien de dupliek ter Griffie is ingediend binnen de termijn, vastgesteld bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 4 Mei 1954 en verlengd bij Beschikking van 8 Juni 1954 en overeenkomstig het tweede lid van artikel 33 van het Reglement van het Hof van Justitie op 13 Juli 1954 aan de Regering van de Franse Republiek is betekend;

Aangezien overeenkomstig de eerste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie na het indienen van de dupliek op 12 Juli 1954 de schriftelijke procedure was beëindigd;

Aangezien overeenkomstig de eerste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie de Voorzitter van het Hof op 12 Juli 1954 de Rechter O. Riese als Rechter-Rapporteur heeft aangewezen;

Aangezien de Rechter-Rapporteur in zijn voorlopig rapport heeft bevonden, dat de zaak geen aanleiding geeft tot nader onderzoek;

Aangezien overeenkomstig de laatste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie het Hof, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten zonder nader onderzoek de mondelinge procedure aan te vangen;

Aangezien overeenkomstig lid 2 van artikel 45 van het Reglement van het Hof van Justitie de Voorzitter van het Hof de zitting voor de mondelinge procedure heeft vastgesteld op 28 October 1954;

Aangezien de openbare zittingen zijn gehouden op 28, 29, 30 October en 10 en 11 November 1954;

Aangezien gedurende deze zittingen de partijen in haar pleidooien zijn gehoord;

Aangezien overeenkomstig artikel 11 en de laatste alinea van artikel 21 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie de Advocaat-Generaal ter zitting van 10 November 1954 heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep;

Aangezien overeenkomstig het tweede lid van artikel 50 van het Reglement van het Hof van Justitie de Voorzitter van het Hof ter zitting van 11 November 1954 de mondelinge procedure voor gesloten heeft verklaard;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

Aangezien het Hof zijn beslissingen grondt op de volgende overwegingen:

1° Wat betreft de ontvankelijkheid

Partijen werpen geen exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Het Hof is van oordeel, dat deze vraag in casu niet ambtshalve behoeft te worden onderzocht.

Het Hof is met de Advocaat-Generaal op dit punt van oordeel, dat één enkel beroep tegen de drie Beschikkingen tezamen mogelijk is; het Hof zal dan echter de aangevoerde argumenten onderzoeken, voorzover het deze, met betrekking tot iedere Beschikking afzonderlijk, ter zake dienend oordeelt.

2° Wat betreft het geschil zelf

De eisende partij bestrijdt de Beschikkingen 1-54, 2-54 en 3-54 wegens schending van het Verdrag en wegens „détournement de pouvoir”.

A. — HET MIDDEL VAN SCHENDING VAN HET VERDRAG**1) Ten aanzien van Beschikking 1-54**

1° Beschikking 1-54 voert een scherp onderscheid in tussen openbaarmaking en discriminatie; aldus worden twee soorten van inbreuken in het leven geroepen, te weten enerzijds het delict van discriminatie en anderzijds de overtreding van de regels van openbaarmaking der prijzen. Hoewel kan worden toegegeven, dat tussen beide leden van artikel 60 een verband bestaat, doordat zij als doel en middel samenhangen, ziet het Hof in dit onderscheid geen schending van het Verdrag. Immers, het Verdrag bepaalt nergens, dat iedere overtreding van de regels van de openbaarmaking der prijzen tevens een door het eerste lid van artikel 60 verboden praktijk oplevert. Het is onbetwistbaar, dat, wat in het bijzonder het verbod van discriminerende praktijken betreft, het afwijken, in welke mate dan ook, van prijzen of verkoopsvoorwaarden, zoals deze vervat zijn in de prijschaal van een onderneming, geen discriminatie oplevert, mits het betreft een transactie van bijzondere aard of wanneer dezelfde afwijking op alle onderling vergelijkbare transacties wordt toegepast. Op dit punt is Beschikking

1-54 dus in overeenstemming met het Verdrag. Daarentegen zou men kunnen opmerken, dat Beschikking 30-53 aan bedenking onderhevig is, daar zij immers, zonder uitdrukkelijk tegenbewijs toe te laten, discriminatoir verklaart die transacties, die in feite dit gebrek niet aankleeft.

Evenmin gegrond is het verwijt, dat het ontbreken van een nauwkeurige definitie van bijzondere en van onderling vergelijkbare transacties de gelegenheid opent tot discriminatie, deze zou vergemakkelijken in plaats van te bestrijden, en aan het begrip discriminerende praktijk zijn inhoud ontnemt. Het is juist, dat het vroegere stelsel van strikte nakoming der gepubliceerde prijzen, afgezien uiteraard van het geval dat een onderneming opzettelijk haar verplichtingen schond, ten doel had elke discriminatie uit te sluiten; volgens het nieuwe systeem daarentegen is het theoretisch mogelijk, dat een onderneming te goeder trouw een discriminatie begaat in de onjuiste veronderstelling, dat het om een niet-vergelijkbare of om een bijzondere transactie gaat. Immers, het nieuwe stelsel laat aan de onderneming zelve over om uit te maken, of een transactie van bijzondere of van niet-vergelijkbare aard is. Evenwel legt Beschikking 1-54 de bewijslast aan de ondernemingen op; zijn deze niet in staat het bijzondere of niet-vergelijkbare karakter van de transactie te bewijzen, dan zijn zij verantwoordelijk voor hun dwaling en kunnen de in artikel 64 voorziene sancties op hen worden toegepast. Overigens moet worden erkend, dat de begrippen „bijzondere of niet-vergelijkbare transacties” zich moeilijk tot een abstracte definitie lenen. Het is immers mogelijk, dat transacties, die met een tijdsverschil van slechts een dag worden gesloten, niet-vergelijkbaar zijn, wanneer de markt intussen een volkomen verandering heeft ondergaan; anderzijds kunnen twee transacties, hoewel met een tijdsverschil van enige weken afgesloten, vergelijkbaar zijn, wanneer de markt intussen stabiel is gebleven. De vergelijkbaarheid kan dus slechts in het licht van de marktsituatie worden beoordeeld; evenzo kan het bijzondere karakter van een transactie slechts worden aangenomen op grond van omstandigheden die haar kenmerken. De twee hoedanigheden — vergelijkbaar en bijzonder — kunnen objectief door de ondernemingen en de Hoge Autoriteit worden vastgesteld, waaruit volgt, dat het aangevallen stelsel het begrip discriminatie geenzins van haar inhoud berooft; integendeel, dit stelsel maakt het bestrijden van elke discriminerende praktijk mogelijk. Uit het voorgaande volgt eveneens,

dat ongegrond is het argument van de eisende partij, als zouden alleen nog gelijktijdig afgesloten transacties onder het voorschrift vallen, dat gelijke prijzen en verkoopsvoorwaarden moeten worden toegepast.

2° Beschikking 1-54 heft de verplichting tot openbaarmaking niet op, zij handhaaft deze integendeel uitdrukkelijk. Ongegrond is de tegenwerping, dat de Beschikking de voorschriften betreffende de openbaarmaking van de prijzen schendt en het beginsel van openbaarmaking als middel tot het onmogelijk maken van discriminerende praktijken prijs geeft. In verband met Beschikking 2-54 zal het Hof nader hebben te onderzoeken, of het met het Verdrag verenigbaar ware prijsafwijkingen toe te staan en de ondernemingen binnen zekere grenzen vrij te stellen van publicatie, zoals anders dieneengevolge telkens nodig zou zijn; in elk geval kan aan dit punt geen argument worden ontleend tegen Beschikking 1-54, daar deze in geen enkel opzicht het beginsel van verplichte openbaarmaking raakt.

3° Beschikking 1-54 schaft geenszins de sancties wegens discriminatie af. Wanneer vergelijkbare transacties niet worden afgesloten tegen dezelfde prijzen en verkoopsvoorwaarden zijn de sancties voorzien in artikel 64 integendeel steeds van toepassing.

4° Tenslotte is niet gegrond het argument van de eisende partij, volgens hetwelk Beschikking 1-54 in plaats van te definiëren wat verboden praktijken zijn, in feite enkele daarvan, die onder het vroegere stelsel onrechtmatig waren, geoorloofd maakt. Hierboven is uiteengezet, dat Beschikking 1-54 een nieuwe definitie van verboden praktijken geeft, in zoverre zij de regel van non-discriminatie scheidt van die betreffende de openbaarmaking. Indien volgens de nieuwe definitie praktijken, die vroeger verboden waren — te weten afwijkingen ten aanzien van de gepubliceerde prijzen —, thans toegelaten zijn, wordt niettemin voorgeschreven, dat deze afwijkingen uniform moeten worden toegepast op alle vergelijkbare transacties; dit geldt uiteraard niet voor bijzondere transacties, die geen discriminatie kunnen opleveren. Het beginsel van het verbod van discriminerende praktijken is dus strikt geëerbiedigd; Beschikking 1-54, hoewel deze het vroegere automatische stelsel loslaat, blijft binnen het kader van een definitie van verboden praktijken.

Op deze gronden is het Hof van oordeel, dat Beschikking 1-54 het Verdrag niet schendt; diensgevolge moet het verzoek tot vernietiging van deze Beschikking, voorzover gegrond op het middel van schending van het Verdrag, worden verworpen.

II) Ten aanzien van Beschikking 2-54

Het Hof is van oordeel, dat het eerste artikel van Beschikking 2-54 in strijd is met het Verdrag, in zoverre dit aan de ondernemingen toestaat, zonder voorafgaande openbaarmaking van gewijzigde prijschalen, een gemiddelde afwijking naar boven of naar beneden tussen de feitelijk toegepaste en de openbaar, gemaakte prijzen toe te passen. Deze schending van het Verdrag volgt uit de volgende overwegingen:

1° Alvorens in bijzonderheden over te gaan tot interpretatie van het tweede lid van artikel 60 van het Verdrag, is het nodig na te gaan welke doelstellingen de Hoge Autoriteit moet nastreven, wanneer zij verboden praktijken definieert en wanneer zij de openbaarmaking van prijzen en verkoopsvoorwaarden regelt.

a) De artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag, waarnaar in de aanhef van lid 1 van artikel 60 wordt verwezen, zijn fundamentele bepalingen, welke de gemeenschappelijke markt en de gemeenschappelijke doelstellingen van de Gemeenschap vaststellen. Hun belang blijkt duidelijk uit artikel 95. Door de Hoge Autoriteit de bevoegdheid te geven verboden praktijken te definiëren, verplicht het Verdrag haar rekening te houden met de in de artikelen 2, 3 en 4 omschreven doelstellingen. Dit vloeit voort uit de in artikel 60 uitdrukkelijk gemaakte verwijzing naar genoemde artikelen. De Hoge Autoriteit is dus niet alleen bevoegd, maar ook verplicht, bij het definiëren der verboden praktijken voor ogen te houden de strijd tegen afspraken tussen de producenten en bedacht te zijn op het bereiken van de laagst mogelijke prijzen overeenkomstig het bepaalde in artikel 3 van het Verdrag, evenals de strijd tegen oneerlijke concurrentie en discriminerende praktijken. Het is om deze redenen, dat het Hof zich niet kan verenigen met de stelling van de eisende partij, als zou artikel 60 slechts doelen op de strijd tegen discriminatie, terwijl de strijd tegen ondernemersafspraken enkel onder artikel 65 en liet streven naar

zo laag mogelijke prijzen onder artikel 61 zou vallen. Weliswaar verlenen de artikelen 65 en 61 van het Verdrag aan de Hoge Autoriteit bevoegdheden tot een rechtstreeks optreden tegen afspraken en prijsstijgingen, doch uit het Verdrag volgt (onder andere uit artikel 57, bevattende regels betreffende de productie), dat de Hoge Autoriteit, alvorens gebruik te maken van directe middelen, bij voorkeur de haar ter beschikking staande indirecte middelen dient aan te wenden. Zodoende kan de Hoge Autoriteit eveneens gebruik maken van haar recht tot definiëring van verboden praktijken inzake prijzen, teneinde de met een der in artikel 60 vermelde doelstellingen strijdige praktijken te voorkomen. Anderzijds blijkt uit de woorden „met name” (in de eerste alinea van artikel 60), dat artikel 60 voornamelijk doelt op oneerlijke concurrentie en discriminerende praktijken.

b) Wat meer in het bijzonder de rol betreft, die door het Verdrag aan de openbaarmaking van de prijschalen is toegedacht, stelt het Hof, op dit punt het gevoel van de Advocaat-Generaal delende, vast, dat de verplichte openbaarmaking door het Verdrag is voorgeschreven met het oog op de volgende drie doelstellingen:

- 1° verboden praktijken zoveel mogelijk te verhinderen;
- 2° de kopers gelegenheid te geven zich nauwkeurig op de hoogte te stellen van de prijzen en hen te doen deelnemen aan de contrôle op de discriminaties;
- 3° de ondernemingen gelegenheid te geven nauwkeurig kennis te nemen van de prijzen der concurrenten met het oog op de mogelijkheid van prijsaanpassing.

Is de openbaarmaking aldus met het oog op de bovengenoemde doelstellingen voorgeschreven, zo acht het Verdrag haar niettemin onvoldoende om te waarborgen, dat deze doelstellingen ook werkelijk zullen worden bereikt. De openbaarmaking is slechts één der door het Verdrag voorgeschreven middelen.

Blijft over te doen uitkomen, dat de openbaarmaking van de prijschalen van publiekrechtelijke aard is; de privaatrechtelijke gevolgen zijn niet in het Verdrag geregeld. Nochtans is

dit publiekrechtelijke karakter, waarop de Advocaat-Generaal terecht de aandacht heeft gevestigd, niet in strijd met de stelling van de eisende partij, dat de openbaarmaking van de prijs schalen ook rechtsgevolgen moet hebben ten aanzien van derden, in het bijzonder ten aanzien van de ondernemingen, die hun prijzen willen aanpassen aan die van de concurrenten. Door dit rechtsgevolg, hetwelk inhaerent is aan de openbaarmaking van de prijs schalen, onderscheidt deze zich inderdaad van de gewone mededelingen aan de Hoge Autoriteit ingevolge artikel 47, alsmede van de openbaarmaking van het door de Hoge Autoriteit volgens artikel 46 verzamelde statistisch materiaal. Ware de openbaarmaking niet bestemd om het publiek in het algemeen in te lichten, dan viel niet te verklaren, waarom in het Verdrag niet eenvoudig wordt gezegd „dat de prijs schalen aan de Hoge Autoriteit moeten worden medege-deeld.”

2° In zijn eerste lid verbiedt artikel 60 rechtstreeks en nadrukkelijk zekere praktijken; de Hoge Autoriteit is bevoegd deze te definiëren, maar mag op hun verbod geen uitzondering toelaten.

Het tweede lid van artikel 60 schrijft de verplichte openbaarmaking van de prijs schalen voor „teneinde het bovenstaande te bereiken”. Deze woorden geven duidelijk het instrumentaal karakter aan van de daaropvolgende bepalingen betreffende de openbaarmaking der prijzen. Deze laatste is dwingend voorgeschreven; zij wordt beschouwd als een geschikt middel ter bereiking van de in het eerste lid vermelde doelstellingen. Het gaat hier dus enkel om een middel, maar om een middel dat dwingend door het Verdrag is voorgeschreven en dat niet kan worden vervangen door welk ander middel ook dat eventueel tot hetzelfde doel zou kunnen leiden.

Dit verplichte karakter van openbaarmaking van de prijs schalen volgt eveneens uit de woorden „moeten de prijs schalen openbaar worden gemaakt”. Het Hof ziet zich derhalve genoopt, de verplichting tot het openbaarmaken van de prijs schalen en verkoopsvoorwaarden te interpreteren als een regel van dwingend recht, waarvan niet mag worden afgeweken; de verplichting is absoluut en moet integraal worden geëerbiedigd.

Het Hof deelt niet de mening van de verwerende partij, dat de in het Verdrag gebezigde uitdrukking „être rendus publics” minder

krachtig is dan de uitdrukking „être publiés”. Immers, het Verdrag gebruikt in de laatste twee leden van artikel 46 deze twee termen als gelijkwaardig. In elk geval moet de openbaarmaking op zodanige wijze geschieden, dat allen die aan de markt deelnemen (eventuele toekomstige kopers en concurrenten) de prijsschalen kunnen kennen; alleen een dergelijke openbaarmaking is dienstig tot het doel waartoe zij is voorgeschreven.

3° Lid 2 sub *a* bepaalt niet uitdrukkelijk op welk ogenblik de prijsschalen en verkoopsvoorwaarden openbaar moeten worden gemaakt. Men behoeft slechts lid 2 sub *b* betreffende de toegepaste wijze van prijsnotering te lezen om te begrijpen, dat de openbaarmaking van de prijsschalen aan elke verkoop op de gemeenschappelijke markt moet voorafgaan.

Immers, sub *b* van lid 2 van artikel 60 wordt nader bepaald, dat de toegepaste wijze van prijsnotering niet tot gevolg mag hebben een verhoging van de toegepaste prijzen, vergeleken met de prijs „voorzien in de bedoelde prijschaal”, hetgeen nogmaals bevestigt, dat de prijsschalen opgaven van de prijzen inhouden, waartegen de producten worden aangeboden, welke prijzen het mogelijk maken elke geoorloofde transactie nauwkeurig te berekenen en voorts dat deze prijsschalen vóór hun toepassing openbaar moeten worden gemaakt. Bovendien bepaalt paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, dat de door de ondernemingen toegepaste prijzen voor de verkoop van staal op de Italiaanse markt niet lager zullen mogen zijn dan de prijzen voorzien in de prijsschalen voor onderling vergelijkbare transacties. Deze bepaling bevestigt, dat de prijschaal slechts een opgave van prijzen is, waartegen de producten worden aangeboden, welke opgave aan iedere koopovereenkomst voorafgaat.

Het Verdrag is trouwens zeer duidelijk in zijn bewoordingen, waar het spreekt van „de prijsschalen” en niet van „prijsschalen”. De bedoelde prijsschalen zijn dus geen documenten uitsluitend aan het Verdrag eigen en speciaal ingevoerd om de doelstellingen daarvan te verwezenlijken, maar documenten van een type, dat reeds krachtens tevoren bestaande handelsgebruiken burgerrecht heeft verkregen en dat volgens deze gebruiken steeds — hetzij algemeen, hetzij voorlopig, al naar het bijzondere geval — het karakter heeft van een aanbod tot contracteren op basis van de daarin vermelde prijzen.

De prijsschalen verliezen dit karakter van een aanbod tot contracteren niet, ofschoon het Verdrag er gebruik van maakt ten behoeve van door zijn bepalingen erkende doeleinden van openbaar belang. Het lijdt dus geen twijfel, dat de uitdrukking „prijsschaal” in het Verdrag haar normale betekenis behoudt en doelt op de prijzen, waartegen de ondernemingen zich bereid verklaren hun producten te verkopen.

Deze interpretatie wordt bovendien bevestigd — en op dit punt sluit het Hof zich aan bij de Advocaat-Generaal — door het feit, dat de tekst van lid 2 van artikel 60 een onderscheid maakt tussen toegepaste prijzen en berekende prijzen; deze laatste uitdrukking, gebezigd in lid 2 sub b van artikel 60, doelt op de prijzen waartegen de transacties werkelijk plaats vinden; hieruit blijkt dus, dat de uitdrukking „toegepaste prijzen” de door de verkopers gevraagde prijzen aanduidt, hoewel het duidelijker zou zijn geweest, indien het Verdrag hiervoor de uitdrukking „toe te passen prijzen” had gebezigd.

De Hoge Autoriteit zelf schijnt trouwens het Verdrag in deze zin, zowel in de vroegere Beschikkingen als in Beschikking 2-54 steeds te hebben geïnterpreteerd; artikel 4 van Beschikking 31-53, zowel als artikel 3 van Beschikking 2-54 bepalen immers, dat de prijsschalen en verkoopsvoorwaarden van kracht zijn „ten vroegste vijf volle dagen (één dag volgens artikel 3 van Beschikking 2-54) nadat zij in gedrukte vorm aan de Hoge Autoriteit zijn toegezonden”.

Uit de overwegingen, die aan Beschikking 2-54 voorafgaan, blijkt eveneens, dat de Hoge Autoriteit zelve uitgaat van de gedachte, dat de prijsschalen openbaar moeten worden gemaakt alvorens zij worden toegepast; nadat in de tweede overweging is gezegd, dat de prijsschalen het op de markt op ondubbelzinnige wijze tot stand gekomen prijspeil tot uitdrukking dienen te brengen, voorziet de derde overweging enige faciliteiten, welke men wil toekennen aan de ondernemingen, en aan deze faciliteiten voegt de vierde overweging een nieuwe toe, welke bestaat in het terugbrengen tot een minimum van de termijn voor de inwerkingtreding van nieuwe prijsschalen. Het zou moeilijk zijn, hierin een faciliteit te zien, wanneer de prijsschalen slechts ex post de ontwikkeling van de markt zouden weergeven. Een faciliteit is het slechts,

indien het beginsel van voorafgaande openbaarmaking wordt aanvaard; immers, alleen dan zou deze faciliteit voor de ondernemingen van belang zijn, daar zij in dat geval niet genoodzaakt zouden zijn verschillende dagen te wachten alvorens zij koopcontracten kunnen sluiten op basis van de nieuwe prijzen.

Aangenomen moet dus worden, dat de openbaarmaking van de prijschalen verplicht dient te geschieden alvorens de ondernemingen de nieuwe prijzen mogen toepassen.

Overigens blijkt uit de voorafgaande beschouwingen, dat het woord „prijsschaal” steeds gepubliceerde prijschalen aanduidt. Ook op dit punt verenigt het Hof zich met de opvattingen van de Advocaat-Generaal. De door de verwerende partij geopperde suggestie om de uitdrukking „prijsschaal” hier in een andere zin te verstaan, wordt door het Hof niet aanvaard.

4° Na te hebben vastgesteld, dat de prijschalen en verkoopsvoorwaarden, voordat zij op de gemeenschappelijke markt mogen worden toegepast, moeten worden openbaar gemaakt, dient te worden beslist, of het Verdrag de publicatie van exacte prijzen eist, dan wel of met openbaarmaking van gemiddelde; bij benadering aangeduide prijzen kan worden volstaan. Het is niet twijfelachtig, dat het Verdrag de publicatie van exacte prijzen in de vorm van prijschalen voorschrijft. Dit volgt uit de doelstellingen waartoe het beginsel van de openbaarmaking van de prijzen moet leiden: het verstrekken van gegevens aan de kopers heeft voor dezen slechts dan waarde, wanneer zij daardoor worden ingelicht omtrent de exacte prijzen waarvoor zij kunnen kopen. De openbaarmaking moet eveneens prijsaanpassing mogelijk maken en deze moet wel geschieden volgens de exacte prijzen, die de concurrentie berekent. Prijsaanpassing is een recht, dat door het Verdrag aan de ondernemingen is toegekend en niet slechts een bevoegdheid waarvan alleen gebruik kan worden gemaakt wanneer de ondernemingen door andere min of meer toevallige middelen erin slagen zich op de hoogte te stellen van de door hun concurrenten toegepaste prijzen.

Schrijft het Verdrag aldus wegens de bovenvermelde redenen gebiedend de voorafgaande openbaarmaking van de exacte prijzen voor, dan volgt daar tenslotte uit, dat de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit om de mate en de vorm van de openbaarmaking vast te

stellen, haar niet toestaat inbreuk te maken op het beginsel van verplichte openbaarmaking der exacte prijzen.

Gezien het dwingend karakter van lid 2 sub a van artikel 60 en het feit, dat uit geen enkele Verdragsregel het tegendeel volgt, kan de bevoegdheid, welke aan de Hoge Autoriteit in de tussenzin „in de mate en in de vorm, zoals deze door de Hoge Autoriteit worden voorgeschreven,” is toegekend, niet worden geïnterpreteerd op een wijze, die de Hoge Autoriteit de bevoegdheid zou geven, de prijs-schalen niet openbaar te maken. Uit de bewoordingen van de tussenzin „in de mate en in de vorm,” volgt, dat de Hoge Autoriteit bevoegd is de inhoud van de prijs-schalen te bepalen. Deze inhoud moet evenwel aan het openbaar belang beantwoorden, zodat de Hoge Autoriteit slechts bevoegd is de minimeisen te regelen, waaraan de prijs-schalen, zoals zij worden opgesteld, moeten voldoen.

Met andere woorden, de uitdrukking „in de mate en in de vorm, zoals deze door de Hoge Autoriteit worden voorgeschreven,” machtigt inderdaad de Hoge Autoriteit de mate, dus de omvang van de openbaarmakingen voor te schrijven, voorzover het gaat om de regeling van de modaliteiten ervan; de Hoge Autoriteit kan bijvoorbeeld vaststellen, hetgeen zij ook deed, de termijn, na afloop waarvan een nieuwe prijs-schaal van kracht wordt, voorts daaraan toevoegen, dat bepaalde kortingen — zoals de korting voor tweede keus, enz. — vermeld moeten worden in de prijs-schalen, en zij kan beslissen of bijvoorbeeld de verpakkingskosten al dan niet moeten worden openbaar gemaakt. Daarentegen dient, op grond van het door het Verdrag voorgeschreven stelsel, de prijs-schaal alles te behelzen, dat tot kennis van de exacte prijs onontbeerlijk is. Het feit, dat de openbaarmaking van de prijs-schalen rekening moet houden met de doelstellingen waartoe zij volgens het Verdrag moet dienen, laat niet toe de stelling van de Hoge Autoriteit te aanvaarden, dat zij de bevoegdheid zou hebben geheel naar vrij goedvinden voor te schrijven wat al dan niet openbaar moet worden gemaakt. Volgens deze stelling, welke het Hof verwerpt, zou er ten aanzien van de gegevens, die van de verplichting tot openbaarmaking kunnen worden uitgezonderd, geen enkele beperking bestaan. De Hoge Autoriteit zou aldus nog veel omvangrijkere marges kunnen toelaten. Het zou niet te voorzien zijn, waar hier de grens zou liggen; immers, zij zou dan

regelingen kunnen geven, gaande van eenvoudige trapsgewijze openbaarmaking (dus bijvoorbeeld prijzen van 80-120) tot niet-openbaarmaking van prijzen voor gehele categorieën van producten toe — in één woord, zij zou het beginsel van verplichte openbaarmaking, beginsel voorzien door het Verdrag, terzijde kunnen stellen.

Tenslotte, indien het waar is, dat de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit in deze materie een regelende bevoegdheid is voor wat betreft de minimeisen waaraan de prijsschalen moeten beantwoorden, dan geldt hetzelfde ten aanzien van de omvang van de openbaarmaking zelve. Het is dus niet voldoende, dat het overleggen van de prijsschalen aan de Hoge Autoriteit verzekerd is, want in dit geval zou het Verdrag hebben kunnen volstaan met te bepalen, dat de prijsschalen aan de Hoge Autoriteit moeten worden overgelegd. De prijsschalen moeten worden openbaar gemaakt en de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit „de mate en de vorm,” voor te schrijven houdt dus ook in de plicht er voor te waken, dat de mate en de vorm waarin de prijsschalen worden openbaar gemaakt en ter beschikking gesteld van het publiek in het algemeen, geheel aan het openbaar belang beantwoorden.

De tekst van Beschikking 31-53 is met uiterste zorg geredigeerd; artikel 1 verklaart, dat de ondernemingen van de staalindustrie hun prijsschalen en verkoopsvoorwaarden dienen openbaar te maken alsook elke latere wijziging, zulks overeenkomstig de bepalingen van de Beschikking; artikel 2 somt vervolgens de zeer nauwkeurige aanduidingen op, welke de prijsschalen moeten bevatten, op deze wijze aan de woorden „mate” en „vorm”, welke het Verdrag bezigt, een redelijke interpretatie gevend; artikel 4 bepaalt, dat de prijsschalen ten vroegste vijf volle dagen, nadat zij aan de Hoge Autoriteit zijn toegezonden, van kracht worden en dat zij door de verkoper aan iedere belanghebbende op verzoek moeten worden medegedeeld.

Daarentegen bepaalt artikel 1 van Beschikking 2-54 niet, in welke mate de prijsschalen van de ondernemingen moeten worden openbaar gemaakt, maar wel de mate, waarin de Hoge Autoriteit het niet in acht nemen van openbaar gemaakte prijsschalen als geoorloofd zal beschouwen. Dit is in strijd met lid 2 van artikel 60 van het Verdrag.

Nog dient te worden opgemerkt, dat de interpretatie van het Hof steun vindt in het feit, dat de Hoge Autoriteit de mate van de openbaarmakingen kan vaststellen na raadpleging van het Raadgevend Comité alleen, terwijl zij voor de definiëring van de verboden praktijken bovendien de Raad van Ministers dient te raadplegen. Dit is begrijpelijk, wanneer de Hoge Autoriteit bij het vaststellen van de mate van openbaarmaking niet bevoegd is te raken aan het beginsel van nauwkeurige en verplichte openbaarmaking van de prijzen en de verkoopsvoorwaarden. Had het Verdrag een grotere vrijheid willen geven en de Hoge Autoriteit het recht willen toekennen van dit beginsel af te wijken, dan zou deze bevoegdheid logischerwijze eveneens onderworpen zijn aan raadpleging van de Raad.

5° Tenslotte moet worden nagegaan, of het resultaat, waartoe het onderzoek der teksten en der ratio legis het Hof heeft gebracht, niet in strijd is met de andere doelstellingen van het Verdrag dan wel afstuit op andere overwegingen. Dit is echter niet het geval. Er zij nogmaals op gewezen, dat het stelsel van voorafgaande openbaarmaking van de exacte prijzen een dwingend door lid 2 van artikel 60 voorgeschreven beginsel vormt. Hieruit volgt, dat dit beginsel niet kan worden ontdoken, ook niet ten behoeve van een stelsel, dat beter is aangepast aan de nagestreefde doelstellingen. Het staat niet aan het Hof zich uit te spreken over de opportuniteit van het door het Verdrag opgelegde stelsel, noch ook 'een wijziging van het Verdrag in overweging te geven; het Hof is volgens artikel 31 gehouden de eerbiediging van het recht bij de uitlegging en toepassing van het Verdrag, zoals het luidt, te verzekeren.

a) De tegenwerping, dat in tijden van baisse een contrôle door de kopers niet werkt, gaat niet op, daar de openbaarmaking niet uitsluitend is voorgeschreven om zulk een contrôle mogelijk te maken, maar evenzeer om de kopers de gelegenheid te geven zich op de hoogte te stellen van de exacte prijzen, alsmede om door de ondernemingen prijsaanpassing mogelijk te maken. Deze tegenwerping kan dan ook een prijsgeven van het door het Verdrag voorziene beginsel van openbaarmaking niet rechtvaardigen.

b) De verwerende partij heeft de nadruk gelegd op het gevaar van afspraken tussen producenten, een gevaar dat inhaerent

zou zijn aan het vroegere stelsel. Het is echter geenszins bewezen, dat door het invoeren van de gemiddelde marge aan dit gevaar wordt ontkomen. Zelfs wanneer het nieuwe stelsel een zeker nut zou hebben voor het verminderen van dit gevaar, zou dit een veronachtzaming van de andere doelstellingen waartoe de openbaarmaking moet dienen niet rechtvaardigen. Overigens staat het Verdrag aan de Hoge Autoriteit toe met andere middelen op te treden, zodra zij verneemt dat prijsafspraken zijn ontstaan.

c) De toestand van de markt, en met name het constateren van een tendens tot prijsdaling, kan al evenmin de opheffing van het beginsel van openbaarmaking rechtvaardigen; immers, deze openbaarmaking is door het Verdrag voorgeschreven. In geval van crisis of ernstige verstoring van de markt verleent het Verdrag bevoegdheden aan de Hoge Autoriteit — met name in artikel 60, lid 2 sub *b* in fine, artikel 61, artikel 63 en de artikelen 58 en 59 —, maar nergens is terzijdestelling van de verplichte openbaarmaking der prijschalen voorzien. Het beginsel van verplichte openbaarmaking, voorgeschreven door het Verdrag, heeft trouwens een algemeen karakter en is geenszins van de conjunctuur afhankelijk gesteld.

d) Het beginsel van de vrije prijsvorming door de markt heeft bij het Hof zeer zwaar gewogen, maar ook deze overweging vermag niet een andere beslissing te rechtvaardigen. Het Verdrag gaat uit van de gedachte, dat de vrije prijsvorming gewaarborgd wordt door de vrijheid der ondernemingen hun prijzen zelf vast te stellen en nieuwe prijschalen openbaar te maken wanneer zij deze prijzen willen wijzigen. Bij verandering van de conjunctuur zijn de producenten gedwongen hun prijschalen aan te passen en op deze wijze „worden de prijzen door de markt bepaald”. Maar ook al gaat men uit van de gedachte van vrije prijsvorming, niet mag worden vergeten, dat het Verdrag zowel discriminatie verbiedt als het recht tot prijsaanpassing voorziet. Om deze redenen is het beginsel van verplichte en voorafgaande openbaarmaking van de prijschalen en de verkoopsvoorwaarden in het Verdrag neergelegd. Het Hof moet zich onthouden van een uitspraak over de opportuniteit van dit stelsel; het kan slechts vaststellen, dat dit stelsel in het Verdrag is vastgelegd, dat — terecht of ten onrechte —

geen bepaling bevat, welke een soepele regeling met betrekking tot de prijsschalen in geval van geringe of voorbijgaande prijs-schommelingen zou veroorloven.

Op al deze gronden stelt het Hof vast, dat artikel 1 van Beschikking 2-54 het Verdrag schendt.

Het Hof heeft tenslotte ambtshalve de vraag onderzocht, of artikel 1 van Beschikking 2-54 schending van wezenlijke vormvoorschriften oplevert. Dit artikel geeft slechts nieuwe regels betreffende het openbaarmaken van nieuwe prijsschalen. Wordt dit artikel echter in verband met Beschikking 1-54 gelezen, dan zou de vraag kunnen rijzen, of er in werkelijkheid niet een aanvulling op de definitie van verboden praktijken in schuilt. Ware dit het geval, ging het hier dus om een indirecte en aanvullende definitie van verboden praktijken, dan had de Raad krachtens artikel 60, lid 1, moeten zijn geraadpleegd. Een dergelijke officiële raadpleging heeft niet plaats gehad en de niet-officiële mededeling door de Hoge Autoriteit aan de Raad kan niet als een nakoming van dit voorschrift worden beschouwd. Het Hof is echter van oordeel, dat artikel 1 van Beschikking 2-54 niet een definitie van verboden praktijken bevat, maar zich beperkt tot het stellen van regels betreffende het openbaarmaken van de prijsschalen.

De verwijzing in artikel 2 van Beschikking 2-54 naar haar artikel 1 leidt niet tot vernietiging van artikel 2, daar deze verwijzing door de vernietiging van artikel 1 zonder betekenis is geworden.

De overige artikelen van Beschikking 2-54 zijn niet door de eisende partij bestreden en het Hof vindt geen termen deze artikelen te vernietigen.

III) Ten aanzien van Beschikking 3-54

Beschikking 3-54, welke een stelsel van berichtgeving en contrôle instelt, is op artikel 47 van het Verdrag gebaseerd. Dit artikel staat immers aan de Hoge Autoriteit toe de voor de vervulling van haar taak nodige gegevens te verzamelen. Beschikking 3-54 is derhalve in overeenstemming met het Verdrag. Het feit, dat de Hoge Autoriteit dit stelsel van berichtgeving heeft gecombineerd met de contrôle op het stelsel van de in artikel 60 voorziene openbaarmaking, is aan geen enkele bedenking onderhevig.

Indien Beschikking 3-54 blijkbaar al ten doel heeft om het stelsel van afwijkingen tot een sluitend geheel te maken — welk stelsel bij het eerste artikel van Beschikking 2-54 is ingevoerd en hierboven in strijd met het Verdrag verklaard — niettemin schendt deze Beschikking op zichzelf het Verdrag niet; er is geen reden haar te vernietigen, ofschoon het duidelijk is, dat zij door de vernietiging van artikel 1 der Beschikking 2-54 haar werking en betekenis verliest.

B. — HET MIDDEL VAN „DÉTOURNEMENT DE POUVOIR”

In overeenstemming met de conclusie van de Advocaat-Generaal is het Hof van oordeel, dat het middel van „détournement de pouvoir” tegen de verwerende partij niet staande kan worden gehouden met betrekking tot de bestreden Beschikkingen.

Hierboven is reeds uiteengezet, dat de Hoge Autoriteit, bij de vervulling harer plicht om voornamelijk te strijden tegen oneerlijke concurrentiepraktijken en discriminerende praktijken, het recht heeft rekening te houden met de verboden, welke voortvloeien uit de artikelen 2, 3 en 4, zodat haar allerminst verweten kan worden deze bepalingen voor ogen te hebben gehouden.

Zelfs wanneer de bestreden Beschikkingen gedeeltelijk waren ingegeven door de gedachte om een nieuw stelsel in te voeren, dat meer geschikt is dan het oude om door de ondernemingen te worden geëerbiedigd, zo mag hieruit nog niet worden afgeleid, dat dit nieuwe stelsel ten doel had aan vroeger begane overtredingen haar onwettig karakter te ontnemen. In elk geval is het duidelijk, dat de Beschikkingen voornamelijk gericht waren op het nastreven van de door het Verdrag omschreven doelstellingen. Zelfs indien de Hoge Autoriteit zich naast andere motieven, die haar optreden wel rechtvaardigden, zou hebben laten leiden door een niet gerechtvaardigd motief, te weten de bedoeling sancties tegen schuldige ondernemingen te vermijden, dan zouden de Beschikkingen daardoor nog geen „détournement de pouvoir” opleveren, voor zover zij althans geen inbreuk maken op het wezenlijke doel, namelijk het verbod van oneerlijke concurrentie en discriminatie. Op de hierboven onder I uiteengezette gronden is het Hof van oordeel, dat dit laatste niet het geval is.

PROCESKOSTEN EN VERWIJZING VAN DE ZAAK NAAR DE HOGE
AUTORITEIT

1° Krachtens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie wordt de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten veroordeeld. Het Hof kan niettemin volgens lid 2 van dit artikel de kosten geheel of gedeeltelijk compenseren, wanneer de partijen onderscheidenlijk op één of meer punten in het ongelijk zijn gesteld.

In het onderhavige geval is de eisende partij gedeeltelijk in het gelijk gesteld, en wel op een belangrijk punt, namelijk de vernietiging van het eerste artikel van Beschikking 2-54, waarbij het stelsel van gemiddelde afwijking ten aanzien van de in de prijsschalen openbaar gemaakte prijzen werd ingevoerd. Onder deze omstandigheden is het Hof van oordeel, dat het billijk ware de eisende partij het recht toe te kennen de helft van haar kosten door de verwerende partij te laten vergoeden. Nu evenwel de eisende partij heeft verklaard afstand te doen van haar aanspraken op vergoeding van de kosten en ten aanzien daarvan niet heeft geconcludeerd, neemt het Hof acte van deze verklaring en beslist, dat elk der partijen haar kosten draagt.

2° Volgens artikel 34 van het Verdrag moet een zaak, indien vernietiging wordt uitgesproken, worden teruggewezen naar de Hoge Autoriteit, die gehouden is de maatregelen te nemen welke de tenuitvoerlegging van de beslissing tot vernietiging met zich medebrengt;

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 31, 33, 34 en 60 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Règlement van het Hof van Justitie, alsmede het Règlement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

Acte nemende van de verklaring van de Gemachtigde van de Regering van de Franse Republiek, volgens welke „de Franse Regering aangaande de kosten niet heeft geconcludeerd”;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

Vernietigt artikel 1 van Beschikking 2-54; wijst de zaak in zoverre terug naar de Hoge Autoriteit;

Verwerpt het beroep tot vernietiging van de Beschikkingen 1-54 en 3-54, alsmede van artikel 2 van Beschikking 2-54;

Neemt acte van het afzien door de eisende partij van het nemen van conclusie ten aanzien van de kosten;

Bepaalt, dat elke partij haar eigen kosten draagt.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op twintig December negentienhonderdvierenvijftig.

PILOTTI	SERRARENS	HAMMES
RIESE	DELVAUX	RUEFF
		VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op eenentwintig December negentienhonderdvierenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
O. RIESE

De Griffier,
A. VAN HOUTTE